Pregaria.cat

Entrada

Prosperitat i sostenibilitat

Per MartaF el dj., 19/06/2025 - 09:30

La Tercera Conferència de les Nacions Unides sobre els Oceans, celebrada fa poc a Niça, ha tornat a reivindicar que les profunditats marines s'han de convertir en una prioritat global. Aquesta és l'economia blava que cal protegir, la que no es veu a simple vista, i per això la ignorem, però que té un impacte devastador sobre la salut del nostre planeta. I no és irònic que la ciutat amfitriona hagi estat precisament Niça, que és la capital de la Costa Blava?

Qualsevol iniciativa per protegir els fons marins, però, només tindrà efecte si abordem de veritat la crisi climàtica i això vol dir eliminar els combustibles fòssils abans que la situació sigui irreversible. Un oceà sostenible és aquell que alinea les polítiques comercials i d'inversió amb la conservació i la resiliència; per això cal descarbonitzar urgentment els sectors marítims reduint les emissions del transport de mercaderies, de la pesca i del turisme. Els oceans ocupen el 70% de la superfície terrestre, són essencials per a la vida, però estan condemnats a una pressió sense precedents per culpa del canvi climàtic, de la sobrepesca i de la contaminació que amenacen els ecosistemes marins i els 600 milions de persones d'arreu del món que depenen de la pesca per a la seva subsistència.

Prosperitat i sostenibilitat són les dues forces complementàries que cal equilibrar per salvar el nostre món, però hem de lluitar perquè no siguin paraules buides sinó plenes de sentit perquè massa sovint assistim a la indiferència dels nostres governs locals, nacionals i internacionals envers l'ecologia. És una qüestió de consciència que hauria d'apel·lar al cor de cadascú i això es tradueix en un compromís constant per responsabilitzar-nos i implicar-nos en la nostra realitat perquè pregar la realitat també vol dir transformar-la.

Per mi, el respecte a la Creació és una experiència d'amor amb majúscules i, de la mateixa manera que no podem callar davant del plor dels germans, tampoc podem fer veure que no passa res o dir que no n'hi ha per a tant quan els nostres oceans estan al límit de la supervivència. Com si fos una pedra maleïda, l'ésser humà s'entrebanca amb la supèrbia a cada pas que fa i aquest és el gran mal de la humanitat: no saber veure les pedres del camí per poder caminar descalços, des de la humilitat, tal com feia i ens va ensenyar Jesús.

(Imatge: Marta Finazzi)